

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2018. október 14-én.

Kezdő ének: 65. zsoltár 1. verse

Ének prédikáció előtt: 65. zsoltár 3. verse

Textus: Lukács evangéliuma 23. rész 6-12. verse

„Pilátus ezt hallva megkérdezte: Galileából való ez az ember? Amikor pedig megtudta, hogy Heródes fennhatósága alá tartozik, átküldte Heródeshez, aki szintén Jeruzsálemben tartózkodott ezekben a napokban. Amikor Heródes meglátta Jézust, nagyon megörült. Már jó ideje szerette volna látni, mert hallott róla, és azt remélte, hogy valami csodát tesz majd a szeme láttára. Hosszasan kérdezgette őt, de Jézus semmit sem válaszolt neki. Ott álltak a főpapok és az írástudók is, akik hevesen vádolták. Heródes pedig katonai kíséretével együtt megvetően bánt vele, kigúnyolta, és fényes ruhába öltöztetve visszaküldte Pilátushoz. Ezen a napon Heródes és Pilátus barátságot kötöttek egymással, korábban ugyanis ellenségek voltak.”

Kedves Testvéreim!

Jézus perének egy olyan részletét hallhattuk most, amit csak Lukács evangélista írt le. Mondhatnánk, hogy mindezek számunkra semmi üzenetet nem hordoznak, hiszen ahogyan a világi hatóság Pilátus eljár ebben az ügyben, az nem érint minket, mert nem vagyunk a világi hatóság részei, ahogyan pedig Heródes, mint uralkodó eljár, az szintén nem fontos, mert mi meg nem vagyunk uralkodók. Egyetlen apróságra szeretném mégis felhívni azoknak a figyelmét, akikben most ezek a gondolatok jöttek elő, hogy mind Pilátus, mind Heródes Jézussal kapcsolatban jár el. Ő az, akivel kapcsolatban előjönnek a gondolataik, az érzéseik, és akit minden pozitívum ellenére elítélnék és kigúnyolnak. Ezért kell nekünk is megvizsgálni a lelkünket és a lelkiületünket, hogy nem teszünk-e Jézussal kapcsolatban mi is úgy, mint ahogyan tett ez a két ember?

A felolvasott szakasz elején Pilátus átküldi Heródeshez Jézust. Meghallotta, hogy Galileából jött ez az ember, ennek a tartománynak pedig Heródes az ura. Döntsön az illetékes. Milyen szépen is hangzik ez az elhatározás. Pedig Pilátus csupán egy kellemetlen üggyől akart megszabadulni.

Alapvető emberi tulajdonságunk ez, hogy ami kellemetlen, azt megpróbáljuk kikerülni. Sőt, mindent megteszünk annak érdekében, hogy ne kerüljünk kellemetlen helyzetbe. Pedig, Kedves Testvéreim, a hitünk önmagában kellemetlen. Hiszünk Jézus Krisztusban, a Megváltóban. Hisszük, hogy Ő az életünk királya, és senki más nem áll felettünk. Ez rögtön kellemetlenné válik, amikor világi vezetők, politikusok, gazdasági szereplők maguknak követelik a hódolatunkat. Kellemetlen, mert meg kell mondanunk, hogy a tiszteletet megadjuk mindenkinek, de a hódolatot nem, mert az csak Jézusnak jár. Hisszük, hogy Jézussal járva az úton nem tehetünk meg mindent. Mi nem lehetünk annyira részek, vagy nem lehetünk tudatmódosító szer hatása alatt, hogy aztán ne is tudjuk, hogy mit teszünk. Jézus tudatos, Krisztus követő életet vár tőlünk. Kellemetlen, amikor azt kell mondanunk a barátainknak, vagy a jó társaságnak, hogy ezzel én most nem élek. Rengeteg olyan helyzet volt, és rengeteg olyan helyzet van, amikor kellemetlenség származik a Krisztus követésünkből. Talán nem vagyunk hajlandók részt venni a cégvezető gazdasági manővereiben, mert nem felelnek meg a törvényeinknek, nem vagyunk hajlandóak részt venni a rosszindulatú pletykálkodásban, mert az nem felel meg a szeretet parancsának, nem vagyunk hajlandóak rendszeres programot vállalni vasárnapra, mert az számunkra az istentisztelet napja. Jézust követni, sokszor kellemetlen, és ezt nekünk vállalnunk kell.

Miért? Azért, mert a történetből látjuk, hogy Jézussal kapcsolatban mind a kettőnek, Pilátusnak és Heródesnek is a végén állást kell foglalnia. Mellette, vagy ellene? Mindketten úgy döntöttek, hogy Jézus ellen lépnek fel. Ez elől a döntés elől nem lehet elmenekülni. Senkinek. Nekünk sem. Előbb vagy utóbb döntenünk kell, hogy kell-e nekünk Jézus, kell-e nekünk mindaz, amit Ő képvisel, vagy inkább kigúnyoljuk, megsemmisítjük mindazt, ami Őhöz köti. Az állásfoglalásra hív fel elsőként ez a történet. Jézus mellé állsz, vagy Jézust megvetve éled az életedet?

Amikor Jézus megérkezett Heródeshez, akkor ő örömmel fogadta. Heródes ugyanis kíváncsi volt. Pedig Jézus őt nevezte rókának, de lehet, hogy ez az üzenet aztán nem jutott el a fejedelemhez. Miért volt kíváncsi? Mert azt várta, hogy tegyen csodát, adjon valami jelét annak, hogy Ő a leghatalmasabb.

Szomorúan kell megállapítanom, hogy nekünk sokszor szintén ugyanez a vágyunk. Mutasson Jézus valami csodát. Tegyen jelet, és akkor hinni fogunk benne. Ha pedig az életünkben történik valami rossz, akkor kimondjuk, hogy Isten nem létezik, mert mindezt megengedte. Vajon hány olyan imádságunk van, amit elmondunk, hogy Jézus gyógyítson meg egy olyan beteget, akit nagyon szeretünk, hogy hozzon ki a kórházból valakit, aki nagyon fontos nekünk? Amikor pedig nem történik meg, akkor azt gondoljuk, hogy Jézusnak nincs is hatalma. Gimnazistaként, diákként vajon hányszor imádkoztunk és imádkozunk úgy, hogy add meg

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2018. október 14-én.

Istenem, hogy ez a dolgot ötös legyen, aztán amikor nem történik meg, akkor úgy érezzük, hogy Isten cserbenhagyott minket? Heródes csak a csodára várt, így nem láthatta meg Jézus igazi hatalmát.

Amikor mi is csak csodára várunk, mégpedig úgy, ahogyan azt mi elképzeljük, akkor nem jó lelkülettel várunk Jézusra. Más lélekkel kell a Megváltót várni, hogy eredményes legyen a várakozásunk. Nem nekünk kell meghatározni előre, hogy mit hozzon, hanem várjuk örömmel azt, amit aztán nekünk hozni fog. Ne mondjuk meg neki, hogy mikor történjen, hanem várjuk folyamatosan, nyitott szívvel. Jézus nem akkor érkezik el hozzánk, és nem úgy érkezik el hozzánk, ahogyan mi akarjuk, hanem úgy, ahogyan Ő akarja.

Amikor Jézus egy alkalommal elment a szülőfalujába, Názáretbe, akkor ott volt néhány napot a tanítványával. Eljött a szombati nap is, és elkezdett tanítani a zsinagógában. A jelenlévők először csodálkoztak, hogy milyen bölcs dolgokat mond, aztán rájöttek, hogy ismerik őt is, meg ismerik a családját is, és megbotránkoztak. Azt mondták, hogy nekünk ez a Jézus nem kell. Kellene egy csodatévő, de ez így, mindenféle bölcsességgel, aki még az életünkbe is bele akar szólni, nekünk ez nem kell. Jézus nem is nagyon tudott itt csodát tenni a hitetlenségük miatt. A názáretiek elképzelték, hogy milyennek kell lennie Jézusnak, és amikor nem azt kapták, akkor elutasították. Vigyázzunk, nehogy mi is ebbe a hibába essünk.

Az ilyen jellegű várakozásra ugyanis semmilyen választ nem kapunk. Óriási csend lesz a következménye. Amikor Heródes ezzel a vággyal a lelkében volt ott, akkor Jézus csendben marad, és nem tesz semmit. Jézus nem tesz eleget az emberi elképzeléseknek. Nem tesz csodát akkor, amikor az csak a szenzációról szól. A hit nem így kéri, és nem így várja a csodát.

Jézus hallgat. Ezzel pedig betöltötte azt az Ézsaiási prófécia, amelyik így szól: „amikor kínozták, alázatos maradt, száját sem nyitotta ki. Mint a bárány, ha vágóhídra viszik, vagy mint a juh, mely némán tűri, hogy nyírják, ő sem nyitotta ki száját”. (Ézsaiás 53.7) Jézus itt nem a király, hanem a szenvedő. Nem a csodatévő mester, hanem az alázatos szolga. Ez az, amit nem érthet meg Heródes, és nem érthet meg senki, akinek elvárásai vannak Jézussal kapcsolatban.

Jézus hallgat. Talán a legkínosabb csend volt Heródes számára, és a legkínosabb csend mindazoknak, akik valamit várnak Jézustól, de nem azt kapják meg. Heródes azért nem hallotta a csendben is megszólaló Mestert, a hallgatással is beszélő Királyt, mert csak a saját dolgaival törődött. A saját hatalmával, az erejével, azzal, hogy tetszelegessen azzal, ami van. Jézus hallgat. A hallgatásában is jelenlévő erejét csak az fogja megérteni, aki maga is hallgat. Aki elcsendesíti a gondolatait, az érzéseit, aki engedi, hogy benne is csend legyen. Akkor pedig megszólal Jézus hatalma, akkor megérint majd az Ő ereje.

Milyen is ez a hallgatás? Olyan, mint amit Pál apostol is átélt a vaksága ideje alatt. Találkozott Jézussal, ahol Ő megszólította, majd az átélt események hatására megvakult. Jézus ezek után nem szól hozzá. Nem küldd el senkit, hogy tanítsa. Vár, hogy Pál megértse, hogy ki is Ő valójában. Az apostol pedig csendben marad. Elfelejt a gyűlöletét, ami hajtotta előre, elfelejt a vallásos meggyőződését, amire feltette az életét, elfelejt az egész múltját, mert találkozott Jézussal. Három napig csendben volt Jézus, és csendben volt Pál, mégis megtörtént az a párbeszéd, amire szükség volt. Földre borult alázattal az ember, és kiemelkedett csodásan Jézus. A hallgatás erről szól. Megértem, hogy az életem mennyire parányi és törékeny, és belehelyezem azt Jézus tenyerébe.

Kedves Testvéreim! Jézus ma is itt van közöttünk. Arra vár, hogy véleményt mondjunk, hogy eldöntsük, vele, vagy nélküle haladunk tovább. Arra vár, hogy elfogadjuk Őt, és ne mi akarjuk Őt formálni. Arra vár, hogy elcsendesedjen a lelkünk. Ebben a csendben pedig meghalljuk azt, ami nekünk szükséges. Úgy, ahogyan Füle Lajos az egyik versében leírta: „Ha csendben lennél... Lenne rá okod, | tán felfigyelnél, mint a pásztorok. | Ők hallottak és láttak, mert lehet | az éjszakában angyaléneket | hallani, csak a lélek csendje kell | hozzá, mikor nem ember énekel, | mikor felülről jön az üzenet, | mikor VALAKI nyitja füledet, | s az Ég, a Föld, a LÉLEK, az anyag | beszélni kezd mind, vagy visszhangot ad. | Ha csendben lennél, szinte hallanád | a molekulák termikus zaját, | sőt hallanál – a földi zaj helyett – | égi Igét és angyaléneket...” Legyünk csendben, hogy mi is halljuk Jézus szavát!

Ámen!

Záró ének: 457. dicséret mind a 3 verse